

1866-12-27

AFSENDER

J. C. Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
den FA-nummer, æske F 3,1

Emneord:
Familieliv

DOKUMENTINDHOLD

Om Carls psyke og karakter.

TRANSSKRIFTION

Torsdag Aften d 27 Decbr 66.

Kjære Carl!

Jeg har idag havt usædvanlig god Tid, som jeg har følt Lyst til at anvende til at skrive til Dig; men jeg har ikke kunnet komme igang dermed, fordi jeg ikke har vidst hvad jeg skulde skrive om. Det kunde ikke tilfredsstille mig at fortælle Dit og Dat om Julegaver og Juleselskaber i et Brev, som Du skulde modtage ved Overgangen til et nyt Aar. Men for at skrive om alvorligere Ting, udfordrer at jeg maa kjende den til hvem jeg skriver, at jeg veed hvad Du trænger til, hvad Du er modtagelig for.-

Hidtil har jeg ganske naturligt havt din Personlighed for Øie, saaledes som jeg kjendte den fra Hjemmet, blottet for Menneskekundskab og temmelig blottet for aandelig Selvvirksomhed, tilbageholden og ligegyldig overfor de Mennesker, som ikke kunde tale om de Ting, som Du havde lært at tale om og uden synderligt Blik for hvad Du selv manglede og kunde trænge til at

tilegne Dig ved Omgang med Andre. Lad mig tilføie - hvad Du sikkert nu vil give mig Ret i - at Du havde noget for stor Tilbøielighed til at være Dig selv nok og ikke havde lært hvormeget Du, som Enhver, trænger til Andre. Fra denne Opfattelse af Dig ere mine Breve hidtil gaaet ud. Men svarer denne Opfattelse ogsaa til dit nuværende Standpunct? Jeg haaber, at Svaret maa være: Nei! Dog vil jeg ikke hengive mig til Illusioner; det vilde være Daarskab at troe, at et Mskes Character væsentlig forandrede i 3/4 Aar, dertil kræves en lang Tid og en rig Erfaring medmindre Tiden hengaaer under stor Modgang og Gjenvordighed under haarde Prøvelser og Trængsler.- Men har Du end været fri for Sligt og er dit Liv i Udlandet end henrundet let og uden Anstrængelse fra din egen Side, saa kan jeg dog ikke troe Andet end, at Du stundom har følt dig ene og dermed har lært at ogsaa Du trængte til Mennesker og at Du i Følelsen af denne Trang har, bevidst eller

ubevidst, lagt Vind paa at vinde Andres Venskab og Hengivenhed ved selv at komme dem imøde med Aabenhed og Hjertelighed med Forekommenhed og Tjenstvillighed.- Dette er ganske vist endnu saare langt fra at svare til Christendommens Fordring, at Du skal elske din Næste, ikke for din egen Skyld, men fordi han er din Broder, men den Høiestes Visdom har jo ordnet Forholdene i Verden saaledes at selv Menneskenes Svaghed fører til det Godes Erkjendelse og Udøvelse.- Er Mennesket saa ulykkeligt, at han ikke af Natur og Opdragelse har et mildt og kjærligt Hjerte, vil det tidligt eller sildigt gaae ud over ham selv og han vil da, først i sin egen Interesse, drives til at tilegne sig det og han har opnaaet dette, vil han føle det salige deri og udøve Kjærligheden for dens egen Skyld.- Hvorvidt er Du nu kommen i denne Retning? -Jeg haaber idetmindste et lille Skridt, et Hanefjed, men jeg veed det ikke, thi dine Breve indeholder ingen Oplysning derom. Jeg kjender ikke dit aandelige Liv og moralske Udvikling

Maaske er jeg selv Skyld i, at Du har holdt dig saa passiv modtagende, idet jeg stadigt har været den meddelende og maaske har overlæstet dig med Raad og Betragtninger; maaskee har jeg endog ligefrem skadet Dig ved bestandigt, som tidligere, at tænke for Dig og ikke givet Dig Leilighed til at tænke selv, men jeg har jo ikke let kunnet løsrive mig fra den Forestilling jeg har om Dig fra dit Ophold i Hjemmet, hvor der unægtelig kun var svage Spor at mærke af selvstændig Reflection udenfor det Tillærtes snævre Grændser og endnu mindre Spor af et psychologisk Blik enten paa Dig selv eller Andre.- Men, som sagt, noget maa Du sikkert være forandret og dette maa Du lade mig see gennem dine Reflectioner, thi ellers ville vi ikke kunne fortsætte et aandeligt Samliv.

Jeg veed nok at Du nu ikke har meget Otium til at skrive, men selv om dine Breve ogsaa skulde komme sjeldnere, vilde jeg dog være tilfreds, naar de saa gave mig et klarere Billede af Dig. At dette Billede i det kommende Aar maa blive stedse sjeldnere og glædeligere være mit Nytaarsønske.

Din hengivne Jacobsen

Fra din Moder skal jeg bringe Dig de venligste Hilsener. Ligesaa fra Mary.

X $\frac{27}{12}$ 66
C.M.
Copenhagen Aften p. 27 Decbr
66.
Kjære Carl!

Jeg saa idag saad ubehagelig god tid, naar
jeg saa faldt Lyd til at aarsande til at smin
til dig; men jeg saa den samme Lægen idag
dramet, faede jeg ikke saa midt. Naar jeg vilde
skrive om. Det kunde ikke tilfødsstille mig,
at fastholde det og det om Julen og Jule-
festen; at Lægen, som den vilde medtage
med Orngangens til at sigt Oas. Man
saa at smin om alvordigens Ting, indfortat
at jeg saa Gjænde den til smin jeg smin,
at jeg saa Naar den kænges til, Naar den
er usatteligt for. - Jædet saa jeg ganske
usatteligt Naar den forfærdigt for smin,
faeldest smin jeg Gjænde den smin smin,
blattet for Mennesketendebak og kængelig
blattet for aarsdelig smin smin, lillag-
salden og lillagdelig smin smin smin, smin
den kunde smin om den Ting, smin den smin
lant at smin om og inden smin smin smin
Naar den smin smin og smin smin til at.

tilagge sig med Omgang med Aanden: Lad
mig hjælpe - hvad der findes er vil gerne
mig det: - at du sandsagt meget for
tilbærligst det at man sig selv med og ikke
sandsagt forsvaret der, som f.eks., kære
det Aanden. Fra din Profaltet af sig
nu min Cæssa. Jætte gået ud. Man for
din Profaltet og for det dit minner
Mærkeligt? Jeg synes, at man er en
Mærkeligt? Lad mig ikke hjælpe mig det
det mildt man i Aanden at den, at et
Egenskaber ne forsvaret: 34. Aar,
det den Aanden en lang Tid og en
undervindtiden Jætte indet for
og Gjenstande indet Jætte: Jætte og
Cæssa. - Man for indet man for
sig og er det den: det den
det og indet Aanden for den
for den jeg sig ikke den Aanden, at den
den for sig sig er og er for det at
og for den den det den og at den:
det den af den Cæssa, den den

isbærne, læst Niid paa at miid Andens
Mærke af Jærgimærket ned paa at kærnes den
imæde med Chaboufat og Fjæsteligfat med
Sarabacumfat og Opustmelligfat. - Dette
er gængs med andens paa at læst paa at paa
de Opustmelligs Sædning, at den skal alle
den Niid; ikke for den egen Niid, men fordi
den er den kærnes, men den Niid den
for den andens Sædning. - Hvordan paa
at paa. - Mærket Sædning paa de de
Opustmellig og Niid. - for Mærket
paa indlydende, at den ikke af Niid og Opustmellig
for at indlydende og Niid, med de indlydende
alle indlydende paa indlydende den paa og den med den,
først; for egen Sædning, indlydende de at indlydende
sig de og den den egen Niid, med den paa
de Niid den og indlydende Sædning for den
egen Niid. - Indlydende er den en kærnes
i den Sædning. - For Jacobs indlydende
at de Niid, at Sædning, men den med
de ikke, de den kærnes indlydende egen Opustmellig
Sædning den. For indlydende de de indlydende
den, den indlydende og egen Niid

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

Minde at jeg selv sigte: at der var for-
faldt sig for gæstis mættende, idet jeg stødte
for med den middelaars og maadige, ^{og} anstaltede
sig med Aand og behageligheder; maaden for
jeg endog ligesom stødte sig med hestændigt,
som lidelig, at kunde for sig og ikke give sig
Lindelig hed at lunde selv, men jeg var jo ikke
det kunde lade mig for den Tænkning
jeg var om sig for den Afsigt: Gjenstand,
for den uenlige den var for sig og at med
af faldende Reflektion indenfor de tilstande
sædvanlige Grundet og anden mindre for af at
gjæfaldende det anden var sig selv alle
Andre. - Men, som sagt, må det med den faldte
med forandret af det med den lade mig for
gjæfaldende den Reflektion, af alle med
ni ikke kunne fastholde at sandelig Paulus.
Jeg med nok at der var ikke for meget Olie
for at høre, men selv om den lærer og for sig
samme Haldning, med jeg dog med tilfaldt, med den
for gær mig at Hørens heldigt af sig. At det
heldigt: At Sammenligning med den Hørens
og gladelig med mig sig selv. Den for sig
Jacobsen

Den der skrev det jeg tænkte sig, og med sig selv. Jeg var for sig selv.